

Černobílé pohádky

Kolektiv autorů
Ilustroval Jakub Cenkl

Albatros

Černobílé pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Kolektiv autorů
Černobílé pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Černobílé pohádky

Kolektiv autorů
Ilustroval Jakub Cenkl

Albatros

Část výtěžku z prodeje této knihy putuje na podporu Společnosti pro ranou péči, z. s., jež poskytuje podporu a pomoc rodinám s (nejen zrakově) postiženými dětmi.

Všechny pohádky v této knize jejich autoři napsali bez nároku na honorář. Patří jim velké poděkování.

Obsah

1	Zdeněk Svěrák	O kohoutkovi	6
2	Zuzana Pospíšilová	Kamarád	12
3	Stanislava Reschová	Jak to chodí v moři	16
4	Lucie Hlavinková	Kubík strašpytlík a kouzelný panáček	20
5	Martina Drijverová	Michal si vymýšlí	27
6	Peter Stoličný	Jak se Kucapajko dostal do Afriky	30
7	Alena Mornštajnová	O Vilíkovi	35
8	Daniela Krolupperová	O slečně Sličné a neposlušném vrabčáčkovi	38
9	Ivana Peroutková	Krokodýlí pohádka	40
10	Lenka Rožnovská	Pohádka z kuchyně	45
11	Kateřina Andrllová	Eliáš a másložravci	49
12	Jan Sviták	Jolča a stará kůlna	56
13	Petra Soukupová	Klárka	65
14	Dominik Landsman	Skřítek Pozdníček	71
15	Ivona Březinová	O zlomené holi	78
16	Zuzana Šestáková	Jak se moře naučilo zpívat	82
17	Jarmila Dědková	Pro pár zlatých prstýnků	86
18	Šárka Kadlečíková	Vědomá dívka	90

O kohoutkovi, který neuměl kokrhát

Představte si, děti, že bývaly doby, kdy lidé nevěděli, co je budík. Ani ho nepotřebovali, protože je každé ráno budil kohout. Vy, co žijete ve městě, možná zase nevíte, co je kohout. Ale určitě znáte slepici, toho velkého ptáka, od kterého máme vajíčka. Kohout je slepičí kluk. Slepíčku od kohouta rozeznáte podle hlasu. Když slípka snese vejce, volá: Kokokodák! Kohout vejce nesnáší. Je tu od toho, aby slepicím nebylo smutno a aby za rozbřesku zplna hrdla zakřičel: Kykyry kýýý! Říká se tomu kokrhání. Když první kohout zakokrhá, někde v dálce mu odpoví jiný a potom další, a tak se celý kraj dozví, že končí noc a začíná nový den.

Jednomu vesničanu jménem Karel Pšenička se stalo něco neuvěřitelného. Když jeho staré slepice i kohout dosloužili, koupil deset nových a jednoho mladého kohoutka a postavil jim pěkný kurník, aby měli kde nocovat. Kurník se ta jejich ložnice jmenuje proto, že vědci říkají slepici kur domácí. Proto nenocují ve slepičinci, ale v kurníku. Zeptejte se rodičů, co to je slepičinec, a samy uznáte, že se v tom spát nedá.

Když slípky pana Pšeničky vyrostly, paní Pšeničková radostně hlásila:

„Táto, už máme první vajíčka!“

„Tak to jsme dobře koupili,“ odpověděl manžel. Ale zatímco slepičky poctivě snášely a kdákaly, kohoutek ne a ne kokrhát. Snažil se, to ano, ale správné kokrhání, které by člověka probudilo, to nebylo. Mělo dobrý začátek, ale špatný konec. Místo aby kohoutek na celou ves zatroubil kykyry kýýý, vyšlo mu z hrdla jenom kykyry a dost. To samozřejmě nemohlo nikoho probudit.

Pan Pšenička pracoval jako kočí. Každé ráno o šesté hodině nakrmil a napojil koně a zapřáhl je k vozu. Jenže teď místo krmení a zapřahání spal jako dudek. Lidé na poli marně čekali, kdy přijede pro vyorané brambory.

„Takový to býval svědomitý člověk,“ říkali si. „Co se to s ním děje?“

Když potom opozdilec přijel, omlouval se: „To zavinil můj kohout. Neumí kokrhát. Je to nemehlo.“ A od té doby říkali tomu kohoutkovi Nemehlo.

Když se Nemehlo ani po týdnu nezlepšil, paní Pšeničková řekla: „Nedá se nic dělat, táto, budeme muset sáhnout do úspor a koupit budík. Kohout, který neumí kokrhát, je dobrý akorát do nedělní polívky.“

A tuto krutou větu zaslechla slepička, které šla kolem. Polekala se a hned to vyslepičila ostatním. To bylo nějakého poplašeného kdákání a dohadování:

„Cože? Do nedělní polívky? Našeho milovaného kohoutka?“

Večer se konala v kurníku schůze. Slepice nemají velký mozek a říká se o nich, že jsou hloupé, ale když se spojí deset takových mozečků, vylíhne se nápad jako hrom: Kos! Brzy ráno, jen co vyjde slunce, požádáme kosa, vynikajícího zpěváka, aby naučil našeho Nemehla kokrhát.

A příštího jitra dovedly kohoutka pod jabloň, kde velký černý kos, kterému všichni zdejší kosové říkali Caruso, vyhledával žízaly. Několikrát kvokly na pozdrav a pak ho ta nejvýřečnější slepička oslovila:

„Mistře, promiňte, že vás rušíme při lovu. Víme, že jste nejlepší zpěvák v kraji. Mohl byste vzít do učení našeho Nemehla?“

Mistr na kohoutka nevrle pohlédl a pak povídá: „Drůbež neučím.

Učím zpěvné ptactvo. Jestli si myslíte, že to je zpěv, co vy předvádíte, tak jste na omylu. Jsou to odporné, primitivní skřeky.“

„Máte pravdu, Mistře,“ řekla nejchytřejší slepička, „ale když se náš Nemehlo ty odporné primitivní skřeky nenaučí, půjde do polívky.“

To zapůsobilo. Mistr se na kohoutka znovu podíval, podrbl se zobákem pod křídlem a svým krásným pěstěným hlasem řekl: „Ukaž, co umíš.“

Nemehlo si odkašlal a pak žalostně zaskřehotal: „Kykyry!“

„A dál?“ vyzval ho Mistr.

„Dál to neumí,“ řekly všechny slepičky naráz.

„Dokdy to potřebuje umět?“

„Do neděle!“ zakvokaly slepičky.

„Do neděle? Vždyť je sobota!“ nevěřil Caruso svému hudebnímu sluchu.

„Jinak skončí v nedělní polívce,“ řekl slepičí sbor.

„Vy jste se pomátly!“ zaúpěl černý mistr zpěvu a poskakoval po trávníku sem a tam. „To vyžaduje nejmíň deset lekcí. Co můžu takové nemehlo do zítřka naučit?“

„Kokrhat, Mistře,“ odpověděly slepice.

Po chvíli se Caruso uklidnil a pokynul slepičí delegaci, aby přistoupila blíž.

„Ale zůstane to mezi námi,“ řekl tichým hlasem. „Nikomu neprozradíte, že Caruso, slavný učitel zpěvu, učil kohouta kokrhat. To bych měl z ostudy kabát,“ zatřepal krovkami svého černého fraku.

„Slibujeme,“ řekly slepičky a nechaly Nemehla s Mistrem o samotě.

„Kdo chce zpívat, musí správně dýchat,“ dal Caruso kohoutkovi první radu. „To platí i pro to vaše odporné vřeštění. Pořádně se nadechni a spusť!“

Nemehlo nabral vzduchu, co se do něho vešlo, a zakokrhal:

„Kykyry, pšik!“

„Co to bylo na tom konci? Co to bylo!?“ rozčilil se Mistr.

„Já nevím,“ řekl zkroušeně Nemehlo.

„Pšik!!! Jaképak pšik? Pšikáním nikoho nevzbudíš! Kýýý tam musí zaznít. Kýýý!“

